

Buitenspel in New York

Van Nina van Buuren verscheen eerder:

Buitenspel in Parijs

Nina van Buuren

Buitenspel in
NEW YORK

lila

© 2026 Kim Buitenhuis en Nino Wilkes

Alle rechten voorbehouden. Tekst- en datamining zijn niet toegestaan. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, online-publicatie of op welke andere wijze en/of door welk ander medium ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Omslagontwerp bij Barbara

ISBN 9789039101759

ISBN (e-book) 9789039101766

NUR 340

@zlpublishers

Zwartjes & Labović is onderdeel van VBK | media, Utrecht

Zwartjes & Labović vindt het belangrijk om op milieuvriendelijke en verantwoorde wijze met natuurlijke bronnen om te gaan. Bij de productie van het papieren boek van deze titel is daarom gebruikgemaakt van papier waarvan het zeker is dat de productie niet tot bosvernietiging heeft geleid.

Proloog

Wist je dat de kans dat je jouw zielsverwant ontmoet maar een paar procent is? Ik heb weleens gelezen dat we allemaal een halve ziel zouden zijn, die pas compleet is als je jouw soulmate ontmoet. Dan begint het leven echt, kom je in een speciale stroomversnelling en zal je merken dat je pas echt in je kracht staat. Wat een spiritueel gezwets, dacht ik nog. Sinds ik jou ken, weet ik wel beter.

Als je me aankijkt, voel ik een diepe connectie. Een verbinding die ik niet eerder heb ervaren. Ook al is het via een scherm. Het eerste wat me opvalt als we elkaar eindelijk in real life ontmoeten, is dat je nog puurder bent dan op die gepolijste Insta-plaatjes. Je bent anders dan alle anderen en dat maakt je kwetsbaar in deze slangenkuil van een voetbalwereld. In deze wereld moet je voorzichtig zijn met wie je toelaat. Iedereen wil iets van je en ik kan het weten. Geen zorgen, ik bescherm je.

Chelsey: Get a room

‘Bobbi, rustig! Ik kan je bijna niet verstaan. Haal eerst even adem, denk aan de baby... Adem in, adem uit...’ Ik hoor Bobbi diep ademhalen in mijn oor. ‘Ja zo ja, heel goed. Nou vertel, wat is er aan de hand?’

‘Onze hotelkamer is weg!’ roept ze met overslaande stem, duidelijk nog steeds in paniek. Ik zal haar binnenkort een aantal ademhalingsoefeningen leren, die hebben mij al door menig paniekaanval geholpen en bleken bij elke bevalling onmisbaar om die helse weeën weg te puffen. Iets wat Bobbi over een paar maanden maar al te goed kan gebruiken.

‘Je hotelkamer is weg, hoe bedoel je “weg”?’ Ik zet haar op luidspreker, zodat Marcus – die ondertussen nieuwsgierig naast me staat te zwaaien en duidelijk wil weten waar het over gaat – ook mee kan luisteren.

‘We hebben geen hotelkamer, er is iets fout gegaan met de boeking!’

Voor ik antwoord kan geven, trekt Marcus mijn mobiel al uit mijn handen.

‘Schát, je moet dat soort dingen toch ook aan mij overlaten, dat weet je toch?! Vertel, waar zijn jullie, dan bestel ik nu een taxi, die pikt jullie op.’

‘Maar waar moeten we dan slapen?!’ Bobbi begint paniekerig te huilen.

‘Hi guys, Tess hier, sorry, ik neem het even over, want het is allemaal een beetje te veel, eerst die lange vlucht en nu dit...’ zucht Bobbi’s beste vriendin. ‘We hebben dus bij The Hoxton gereserveerd, maar blijkbaar niet in L.A. maar in New York, weet de dame ons bij de balie net vriendelijk te vertellen. Superhandig, not!’

‘Oké, blijf aan de lijn. Ik regel het. Niet ophangen!’ roept Marcus resoluut.

Onze mannen, oftewel Bobbi’s keeper Finn en mijn topspits Rick, staan met Oranje aan de aftrap van het WK. En waar zij zich *full focus* op het grootste voetbaltoernooi van de wereld richten, heb ik de komende tijd meer op mijn toedolijst staan dan toekijken hoe mijn man zijn kunstjes op het veld laat zien. Hopelijk valt er niet alleen iets te juichen vanaf de tribune, maar ook als binnenkort het fluitsignaal klinkt voor mijn nieuwe Secret Lover-collectie. Na de succesvolle lancering van mijn modemerken met een onvergetelijk uitje in fashionstad Parijs, gelukkig hebben we de polaroids nog, is het hoog tijd Secret Lover naar een hoger level te tillen en het te introduceren bij een wereldpubliek. En wat is een betere plek dan het WK, als er gespeeld wordt in *fabulous* steden als Los Angeles en New York?

Het enige probleem is dat Oranje in de poulefase helaas niet in L.A. en N.Y. te vinden is. Klein detail. Onze mannen spelen namelijk in Dallas, Houston en Kansas City. Je begrijpt: op het moment dat het speelschema bekend werd, ging de vlag niet uit bij ons. Toch een stuk minder *fabulous* dan L.A. en N.Y. Als we alle wat-als-scenario’s uitschetsen, speelt Oranje pas in New York als we nummer drie worden

in de poule, maar of we daar nou blij van worden? We gaan natuurlijk voor goud, met als droomscenario de finale in de Big Apple. Maar om het voor ons spelersvrouwen in de tussentijd ook een beetje leuk te houden, hebben we er met een groepje voor gekozen om L.A. als thuisbasis aan te houden. Vanaf hier vliegen we overal naartoe. En dan natuurlijk niet met het plebs in een chartervlucht, maar per privéjet.

Stel dat we de finale niet halen, heb ik alsnog een goed excuus om binnenkort naar New York te reizen. Net als bij mijn eerste collectie vraagt ook deze tweede lancering wederom om een speciaal Secret Lover-uitje. Daarom pakken we binnenkort met een select groepje spelersvrouwen de jet naar New York City. Dit is ook de plek waar ik mijn nieuwe zwangerschapslinje ga *shooten*, waarvoor Bobbi model zal staan. *First things first*: eerst moet ik bepalen welke eyecatcher uit de nieuwste collectie hét ultieme WK-item zal worden. Waarin gaat iedere vrouw Oranje straks toejuichen? Oftewel: wie is de *winner*?

Daarom zitten Marcus en ik *as we speak* in de hotelkamer die we hebben omgedoopt tot Secret Lover *fitting room*. Insta versus reality: stel je een kamer voor volgepropt met kledingrekken, bedden vol kleren en net aan plek voor passessies. Maar dan wel een bed waar wereldsterren als Marilyn Monroe en Elizabeth Taylor ooit hun schoonheidsslaapje op hebben gedaan. Al zijn die bedden dan vast aan vervanging toe, maar dat terzijde. We verblijven namelijk in het iconische Beverly Hills Hotel, waar celebs al eeuwen kind aan huis zijn. Eigenlijk stond Beverly Hilton bovenaan mijn lijstje, waar jaarlijks de Golden Globes worden gehouden. Een van mijn favoriete actrices – Angelina Jolie – sprong na het winnen van zo'n felbegeerde award in de befaamde Aqua Star Pool van olym-

pisch formaat. Ik zag mezelf al dagelijks een duik nemen, maar het hotel inclusief zwembad wordt gerenoveerd. The Beverly Hills Hotel is mijn andere favo hang-out in Los Angeles, mede dankzij het hoge celebrity-gehalte en de statementkleur: *pretty in pink*. Een fantastische plek waar we morgen een *behind the scenes*-fotoshoot voor Secret Lover hebben. Het model? Ikzelf natuurlijk, als founder van...

Marcus en ik zijn gister aangekomen. Dat er überhaupt nog plek was heb ik aan hem te danken. Want L.A. is dan helaas niet de speelstad van Oranje, maar wel van andere landen. Het is tijdens het WK dus sowieso overal superdruk. Twee jaar geleden, toen we tijdens het EK slechts in een viersterrenhotel zaten weggestopt, was Marcus zo scherp om onze kamer voor dit wereldtoernooi alvast te boeken. Daarom hebben we voor de komende periode een *family room*, met twee extra kamers voor als de meisjes met mijn steun en toeverlaat – nanny Hélène – over een paar dagen ook komen. En dus deze normale ‘Secret Lover’-kamer, waar Marcus nu rondjes loopt met mijn mobiel in zijn handen.

‘Ladies, geen paniek! Ik heb een taxi jullie kant op gestuurd, het komt helemaal goed. Tot zo, dan gaan we aan de bubbels!’ We horen Bobbi op de achtergrond nog wat jammeren, maar voor ik kan vragen wat ze zegt, heeft Tess al opgehangen.

Marcus rolt met zijn ogen. Ik ken mijn beste vriend en PA nu al zo lang dat ik precies weet wat hij denkt; dit was hem dus nooit gebeurd. Daarom laat ik Marcus alles regelen, dan kan het ook niet misgaan. En als het een keertje onverhoopt toch fout gaat – altijd door een ander, nooit door hem – dan zorgt hij er ook eigenhandig voor dat het alsnog goed wordt geregeld. Zoals die keer dat Rick en ik de vooraf gereserveerde

privésauna bij een super-de-luxe hotel op Ibiza helemaal niet voor onszelf bleken te hebben.

Gelukkig kwamen we daarachter toen we onze minuscule handdoekjes nog om hadden. Het stel dat al in de sauna zat, dacht overduidelijk dat ze ook alle privacy van de wereld hadden en waren zichzelf letterlijk in het zweet aan het werken. Rick en ik hadden er de grootste lol om, maar Marcus vond het not done en heeft direct op hoge poten de hotelmanager gebeld, met als gevolg dat we de rest van onze trip alles gratis kregen. Van het koppel zelf kregen we als excuus een flesje overheerlijke champagne op de kamer met een kaartje ‘*We are so sorry, please let it be our little secret – X Secret Lovers*’.

De volgende dag snapten we meteen waarom, de man en vrouw hadden blijkbaar een affaire met elkaar, en lagen allebei met hun partner – een ander dus – aan het zwembad. Een bijzonder tripje voor vier.

In die periode was ik druk bezig met het opzetten van mijn modelijn, het concept en de ontwerpen waren al een feit, het enige wat nog ontbrak was een catchy naam. En daar aan het zwembad met uitzicht op deze twee opvallende koppels bedacht ik Secret Lover. Een luxueus modemerken met een mysterieuze naam verdient een classy story, geen ordi verhaal. Dus niemand weet dit. Naast Rick en natuurlijk Marcus, die op dat moment ook op het eiland was en nog diezelfde middag voor onze neus stond voor een spontane borrel, maar eigenlijk stiekem vooral wilde weten welk stel het was.

O ja, mijn voormalige pr-manager Jackie kent mijn geheime inspiratiebron ook. Dat ze toch niet de perfecte match voor mij was, bleek toen ze, verteerd door jaloezie en afgunst, het nodig vond om mij anoniem te chanteren. In haar beleving verdiende ze veel meer credits dan ik haar gaf. Terwijl ik de

moelijkste niet ben; als je een compliment verdient, geef ik 'm heus. Ik heb haar bijvoorbeeld altijd op mijn socials getagd, maar dit bleek niet voldoende voor madame. Ik kan nog steeds boos worden om de tactiek die ze koos om haar punt te maken; namelijk mij chanteren met polaroids van het uit de hand gelopen Secret Lover-uitje in Parijs. Het fotobewijs dat ik het net even iets te gezellig had met een paar overheerlijke Fransoosjes. De polaroids liggen inmiddels bij mij in de kluis. De prijs die ik daarvoor moest betalen: een van mijn Hermès Birkin Bags. Als ze me die gewoon had gevraagd, had ik 'm misschien wel gegeven. Hij lag toch te verstoffen in de kast.

Sindsdien houdt onze bodyguard Menno samen met zijn beste maat – die rechercheur is – Jackie zowel on- als offline goed in de gaten. Uit de laatste update blijkt dat ze vanuit Dubai aan de weg probeert te timmeren als socialmedia-expert voor influencers, en dat ik niks te vrezen heb. Toch zit het me nog steeds niet lekker dat ik me door haar heb laten misleiden. Dat heeft niks met mijn Birkin te maken, die ik nog weleens bij haar op Instagram voorbij zie komen. Van die juweeltjes heb ik er nog drie in de kast staan; voor elke dochter één. Zodra ze achttien zijn dan, tot die tijd hangen ze aan mijn arm. Het pijnlijke is dat ik Jackie ooit heb beschouwd als een beste vriendin, die ik misschien wel te veel heb toevertrouwd.

We kenden elkaar van de basisschool, en zijn elkaar uit het oog verloren omdat mijn leven jarenlang vooral om de carrière van Rick draaide. Rond mijn twaalfde leerde ik Rick kennen. Een paar jaar later brak hij als jong talent door bij PSV en nam me al snel mee naar al zijn clubs; van Rome tot Valencia. Niet voor een stedentripje van een paar dagen, maar om te wonen. Terwijl Rick voornamelijk bezig was alle geheimen van de bal te ontdekken, interesse had voor alle lagen van zijn

favoriete spelletje en genoot van het avontuurlijke voetbal over de grens, waren er voor ons samen weinig avonturen te beleven. Ik was in die tijd vooral op mezelf aangewezen. Uit eenzaamheid had ik al snel in elke stad een ander favoriet schatje, oftewel shopadresje. Marcus – mijn oude buurjongen met wie ik direct een klik had toen bleek dat hij een nog grotere tassenverzameling had dan ik – ging als het even kon overal met me mee. Daar is onze basis gelegd, ons fundament.

Verder heb ik in die beginperiode niet veel vriendinnen gemaakt. Waar de buitenwereld er maar van uitgaat dat alle spelersvrouwen het altijd meteen goed met elkaar kunnen vinden, heb ik in die tijd direct ondervonden dat de meesten vooral druk zijn met zorgen dat alles thuis goed geregeld is, zodat hun man op het veld kan vlammen. Als je het mij vraagt een eenzaam bestaan. Vaak blijft het bij oppervlakkige contacten, af en toe een etentje en een borreltje na een wedstrijd. Als het al klikt.

Bij Oranje is het een ander verhaal, daar had ik jarenlang de grootste lol met Ella. Haar man Liam en mijn Rick konden het ook altijd goed vinden, op en naast het veld. Het was dan ook onze grote droom dat de twee nog eens bij dezelfde club terecht zouden komen. Tot het EK twee jaar geleden. Onder het genot van iets te veel bubbels en cocktails klikte het tussen Ella en mij op onze hotelkamer net iets te goed.

Rick had daar niet zo'n probleem mee. We hangen het niet aan de grote klok, maar we hebben een open relatie.

Het is echt niet zo dat we elke week met een ander in bed liggen. Maar onze open relatie geeft veel minder gedoe en onzekerheid dan toen we nog zogenaamd monogaam waren. Voetballers krijgen nou eenmaal te maken met verleidingen,

en als het mag is het een stuk minder verleidelijk, kan ik je vertellen. Om niet te veranderen in een zielig, onzeker vrouwtje, heb ik zijn eerste scheve schaats beantwoord met een eigen affaire. Vond-ie niet zo leuk. Dus hebben we na de geboorte van onze eerste dochter nieuwe spelregels bedacht en afgesproken dat we allebei met anderen het bed mogen delen. Onze regel: we vertellen elkaar alles, en dat gaat al jaren goed. Het leek me ook wel iets voor Liam en Ella, maar toen ik Ella ervoor probeerde te porren, bleek Liam dat niet te kunnen handelen. Het EK-één-tweetje van Ella en mij betekende einde vriendschap: van onze mannen, en daardoor ook van ons.

Dat was ook te merken op het veld. Waar Liam en Rick elkaar eerder moeiteloos vonden, lukte dat tijdens de eerste oefenwedstrijden voor het WK voor geen meter. Gelukkig hebben trainer Willem en zijn vrouw Tina – een schat van een mens – precies op tijd ingegrepen door ons maanden geleden uit te nodigen voor een etentje bij hen thuis. Het begon heel awkward, totdat Tina Ella en mij even apart nam in de keuken, en daar vooral zelf aan het woord was met toepasselijke verhalen van vroeger.

‘Kennen jullie die voetballers die dus partnerruil hebben gedaan? De één ging met de ex van de ander. En toen dacht die ander: dát kan ik ook... Je weet wat ze zeggen: van ruilen komt huilen!’

In de tussentijd doken onze mannen samen de biljartkamer in, en was de lucht drie uurtjes later toen we naar huis gingen op miraculeuze wijze geklaard. Ik kreeg bij het afscheid zelfs een knuffel van Liam, die me daarvoor sinds het EK steeds vakkundig had genegeerd.

Volgens Rick had trainer Willem het kort en bondig ge-

houden: ‘Dat wijvengezeik houden jullie buiten de lijnen. Als het niet stopt, sta je naast de selectie en ga je niet mee naar het WK. Er is genoeg aanstormend talent dat een kans verdient, dus de keuze is aan jullie.’ Ze hadden de hand erop geschud en daarmee was de kous af.

Dankzij Willems wijze woorden mocht Ella van Liam zelfs mee naar het Secret Lover-uitje in Parijs, al heb ik haar daar niet echt gesproken. Gelukkig heeft ze ook toegestemd om mee te gaan naar New York. Hopelijk hebben we daar meer qualitytime. Ik mis haar als vriendin. Al vraag ik me af of onze vriendschap ooit weer zal zijn als vroeger.

Na het debacle met Jackie zal het sowieso nog wel even duren voor ik weer iemand voor de volle honderd procent in vertrouwen durf te nemen... Een paar jaar geleden, toen onze jongste een paar maanden was en ik door het slaapgebrek door een hel ging, kwam ik Jackie tegen terwijl ik met een huilende baby door Breda liep. Zij had meteen door dat ik wel wat hulp kon gebruiken. Het was voor het eerst in lange tijd alsof iemand me echt zag. Naast Marcus dan. Achteraf gezien was dat blijkbaar haar slinkse manier om mijn vertrouwen te winnen. Mede dankzij haar hulp en bemoedigende woorden durfde ik het maanden later eindelijk aan om mijn droom waar te maken: een eigen modemerken starten, uit de schaduw van mijn spits stappen en voor mijn eigen succes gaan. Met hulp van Jackie als marketing- en pr-manager leek één en één twee. *Little did I know...*

Mijn intuïtie heeft me daarin echt in de steek gelaten. En dat terwijl ik daar normaal altijd op kan vertrouwen. Zoals toen ik onze nanny Hélène vond, de zestigjarige lieverd die zelf in een vorig leven vijf kinderen op de wereld heeft gezet en het moederschap heeft uitgevonden. In het bijzonder:

geduldig blijven. Iets wat niet nodig is met onze oudste twee, wel met de jongste. Bij Maisy en Daisy ging alles volgens het boekje. Ik kon ze zelfs meenemen naar een sterrenzaak voor een lunch met Marcus, maar bij Ruby was dat een no-go. Voor Hélène in ons leven kwam, hingen mijn wallen op mijn knieën en sleepte ik mezelf na de geboorte van nummer drie futloos voort. Op het moment dat ik zelfs geen zin meer had om te shoppen, trok Marcus bij Rick aan de bel. Zo kon het niet langer. Dankzij Hélène heb ik mijn leven eindelijk weer op de rit.

‘Die meiden zijn er, ze staan beneden!’ roept Marcus enthousiast. ‘Kom, we gaan, dan kunnen we samen aan de borrel. Gaan ze daarna maar naar hun kamer om bij te komen. Hebben we wel verdiend, toch?’ Hij springt op en maakt een proostgebaar.

‘Kamer, het hotel zit toch vol?’ Ik snap er niks van.

Marcus gebaart om zich heen. ‘Ze kunnen hier toch makkelijk in? Beetje proppen misschien, maar dan kunnen we meteen de fitting doen voor de New York-shoot, twee vliegen in een...’ Hij klapt in zijn handen, pakt zijn zilveren Louis Vuitton-tas van het bed en zwaait ’m om zijn arm.

‘Vergeet je zonnebril niet, schat, mijn tas doet pijn aan je ogen!’ lacht Marcus terwijl hij de deur voor me openhoudt.

Ik geef hem een zoen op zijn wang als we de gang op lopen. ‘Wat moet de wereld toch zonder jou en je oogverblindende eyecatcher?!’

Bobbi: De warming-up en coolingdown

‘Bobbi, ben je helemaal gek geworden?!’ Marcus kijkt me aan alsof ik net heb verteld dat ik een moord heb gepleegd. Of dat ik zijn zilveren *it-bag* spuuglelijk vind. Na deze helse dag zit ik in ieder geval niet te wachten op nog een standje.

‘Hoezo, wat heb ik nou weer verkeerd gedaan?!’ Drie paar ogen kijken me verbaasd aan. Chelsey slaat een arm om mijn schouders. ‘Gaat het wel, schat?’

Ineens dringt tot me door dat dit er vast iets heftiger uit kwam dan bedoeld. ‘Sorry, het zijn de zwangerschapshormonen... Tess heeft me al een bijnaam gegeven. Begint met een B, eindigt op -itch,’ verzucht ik, terwijl ik voorzichtig weer op mijn stoel ga zitten. Ik ben net voor de tweede keer in een uur tijd gaan plassen, de baby drukt op mijn blaas. Doodvermoeiend. En dat terwijl ik pas 24 weken zwanger ben – of vijfenthalve maand zoals Tess zegt. Na het eerste trimester heel moe en supermisselijk te zijn doorgekomen, gaat het eigenlijk wel oké. Op een kleine blaas na dus, en zwangerschapshormonen waardoor ik mezelf niet altijd herken. Niet bepaald handig met een schoonmoeder die ineens alom aanwezig is en zich echt o-ve-ral mee bemoeit, maar goed. Beter dan onze start toen ze me nog vurig uit Finns leven wenste.

Marcus haalt overdreven diep adem. Inmiddels ken ik hem iets langer dan vandaag en weet ik: het valt vast best mee...

‘Rustig aan, meid, denk om de kleine druktemaker.’ En hij wijst naar mijn buik. Ik bijt op mijn tong om niet iets te zeggen waar ik later spijt van krijg. Het allerergste als je grumpy bent, is als iemand zegt dat je rustig moet doen.

‘Tess vertelt me net dat je Finn hebt gebeld toen jullie erachter kwamen dat je geen hotelkamer had. Dat. Mag. Je. Nooit. Meer. Doen. Begrepen?’

Ik knik en tel in gedachten tot tien. Om ons heen zijn te veel mensen met mobieltjes om een scène te schoppen. Ik zie de headlines al voor me. PREGNANT BOBBI LOSES HER MIND... Bovendien bedoelt hij het vast goed.

‘Finn nam niet op en ik heb hem nog steeds niet gesproken dus geen paniek. Waarom is het eigenlijk een no-go?’ Ik bereid me voor op weer een over de top reactie, zoals alleen Marcus kan geven. Daar heeft hij geen zwangerschapshormonen voor nodig. Ook al mag je niet tegen een zwangere vrouw schreeuwen, stress is slecht voor de baby. En dat weet hij, want dat heeft-ie me laatst nog verteld, inclusief een lijst met super-de-luxe spa’s hier in de buurt waar we echt heen moeten. Ik vind het hier buiten al een sauna, dus moet er niet aan denken, maar dat heb ik maar niet gezegd om niet als een nog grotere bitch over te komen.

‘Finn moet zich voor de volle honderd procent focussen op zijn toernooi,’ legt Marcus uit. ‘Die spelers hebben geen tijd om zich druk te maken om een hotelkamer voor hun vrouw. Die hebben één doel en dat is wereldkampioen worden. Anders waren ze wel PA zoals ik. Dus wie bel je de volgende keer?’ Marcus tikt met een vinger op zijn gebruide borst, zichtbaar door een hagelwit T-shirt met een diep decolleté. Hij

is net terug van een tripje Ibiezzz – Ibiza dus – voor business en *pleasure*, zoals hij zelf zegt. Als je zijn Instagram bekijkt was het vooral dat laatste; door alle strandkiekjes kreeg ik spontaan zin in vakantie. Hopelijk kunnen Finn en ik na het WK even samen weg. Alleen heb ik maar één bikini die nog een beetje oké zit nu mijn buik aardig bol begint te worden. Ik zag net wel een geweldig zwembad, maar ik kan hier moeilijk elke dag in dezelfde bikini gaan liggen, tussen alle *plastic fantastic* modellen die zich vast elk uur verkleden.

‘Nou, over noodgevallen waarbij ik wel een PA kan gebruiken gesproken, ik heb maar één bikini mee. Dus zullen we morgen gaan shoppen of hebben jullie al plannen?’ Ik kijk mijn borrelgenoten aan.

Marcus scrolt door zijn digitale agenda die aan alle vrolijk gekleurde blokjes te zien propvol is. ‘Chels en ik hebben de Secret Lover-shoot in het hotel, maar dat komt goed uit. Dan kunnen we mooi jullie kamer gebruiken tijdens jullie shopuitje, win-win...’

‘En als je niks kunt vinden, ga je toch voor Angelina-style?! Zij sprong met galajurk en al in het zwembad. Ik heb nog wel een mooie jurk voor je, maken we er meteen een iconische foto van voor Secret Lover. Al duiken wij helaas niet in dezelfde pool als Angie.’ Chelsey knipoogt naar ons en zwaait naar een ober. ‘Bubbeltje, dames?’

Tess knikt enthousiast. Ik bijna ook, tot ik een schopje in mijn buik voel.

‘En voor jou regelen we een alcoholvrije!’ roept Chelsey voor ik iets kan zeggen.

We zitten in een knus hoekje in de tuin van het hotel, in de schaduw. Het is alleen alsnog zo heet dat ik de zweetdruppels

over mijn rug voel lopen. *Charming*. Gelukkig heb ik mijn donkerblauwe reisjurk aan. Het is mijn eerste keer in L.A. Vroeger werd ik op vakantie al helemaal happy van één palmboom en hier vind je er op elke vierkante meter wel een stuk of twintig. Of nou ja, zo iets dan. Ik probeer te genieten van deze fantastische plek, maar ben eigenlijk te moe. Het liefst spring ik nu onder de douche en duik mijn bed in, maar dat is vast niet bevorderlijk voor mijn jetlag.

Tess en Marcus bestuderen de menukaart op zoek naar lekkere borrelhapjes en kijken erbij alsof het een ingewikkelde wiskundige formule is. Ik vind alles best, zolang er maar iets tussen zit dat *pregnant-proof* is.

Mijn mobiel trilt door een appje van Finn. *Hoe is het hotel, babe?*

Net als ik een bericht terug wil typen komt de ober met de gevulde glazen. Eén met een rietje, dat is voor mij.

‘Kan je een foto van ons maken?’ vraag ik de jongen, die vooral oog heeft voor Tess. ‘*Of course, ladies!*’ Zij krijgt een flirterige knipoog, ik een vriendelijk knikje. Verschil moet er zijn.

‘Alleen om even naar Finn te sturen, niet voor socials,’ zeg ik er meteen achteraan als ik Chelsey verschrikt zie kijken. Als ik even later het eindresultaat op mijn scherm zie, staat iedereen er geweldig op, behalve ik. Mijn zwangerschaps-*glow* is veranderd in een oververhitte marathonlook. Terwijl rennen wel het laatste is waar ik zin in heb. Zwanger of niet. Ik maak de foto zwart-wit – een stuk beter – en stuur ’m naar Finn.

We slapen in het Beverly Hills Hotel, dankzij Marcus. Er was iets misgegaan met de reservering bij The Hoxton. Maar no worries. Hoe is het daar? X

Finn is alweer offline, hopelijk belt hij vanavond. Sinds hij